

ERDEI LILLA

Capriole

... azt mondják, megtörtént, hogy a körülálló tömeg borzadva hőkölt vissza az állat sokatmondó, értelmet tükröző dobbantásától; megtörtént, hogy az ifjú Metzengerstein is elsápadt, és megtántorodott a ló emberi pillantású szeme előtt.

Edgar Allan Poe: *Metzengerstein*

Öt után érek az élelmiszerbolthoz. A hosszúkás épület úgy néz ki a perzselő napsütésben, mintha égett kekszéből lenne. Oldalt, ahol a légkondi párája kicsorog, szokatlanul zöld fű és lombos selyemakácok nőnek. Odaléptetek, nem is csak az árnyék miatt, meg azért, hogy Báró legelhessen egy kicsit, hanem mert szeretem a selyemakác rózsaszín, tollpiheszerű virágát.

Úgy irányítom Bárót, hogy a fejem a lomb alatt legyen, a virágok a hajamra lógnak.

Várok.

Általában nem mernek késni. Mindenhová én érkezem utoljára. A haverok úgy tesznek, mintha nem is követnék az idő múlását, de nem vernek át. Néha, ha a szokottnál csendesebben érkezem, hallom, ahogy bazmegelnek, hogy hol marad a Villő már megint.

Most viszont Dénes az, aki már húsz perce késik. Már mint az én késésemhez képest. Az eredetileg megbeszélt időponthoz képest másfél órát.

Dühít is, de valahol kurvára izgató.

Eleve attól lehidaltam, ahogy lovagol. Biztos a sors akarata volt, hogy aznap egészen a lovardáig begaloppoztam. Amúgy csak ritkán járok oda, mint ahogy a faluba is elvértve jövök be. A lovardába csupa csaj jár, mind különlegesnek hiszi magát, pedig mindegyikük lovát zsebből megvehetném, a lovak legnagyobb örömére. Fáj a szívem értük, ahogy azok alatt a középszerű picsák alatt izzadnak, akik azonnal bepánikolnak, ha a ló megbotlik, vagy túl szilajul veti fel a fejét. Belegondolni is röhej, mit kezdenének az én Bárómmal, akit kifejezetten lóhoz értő, férfi vásárlóknak hirdettek, és aki tényleg majdnem megölt – sőt talán nem is csak majdnem.

Néha úgy érzem, azóta nem vagyok a régi, hogy megláttam a karámban azt a ló formájú, fekete szakadást a valóság fakó farmerszövetén. Talán csak másodperceket töltöttem a nyeregben, mint egy béna rodeós, a gerincem azonnal eltört, és apu meg Báró gazdája fejbe lőttek, ahogyan arra jó előre koccintottak, és mindent, ami azóta történt velem, csak álmodom.

Az is lehetett volna álom, ahogy azon a napon a lovardában báméskodtam, és Dénes egyszer csak előlovagolt a fedeles karámból. Frissen tért haza valami argentinai farmról, bronzbarna volt és aranszőke, mint én. Úgy ülte meg Palmyrát, a kényes, sárga shagyt, hogy azonnal megértettem, távollétében miért csak futószáron mozgatták a lovat, és...

– Pszt! – mondja egy hurutos hang.

Hirtelen azt sem tudom, hol vagyok. Ha Báró nem mozdulna arrébb alattam, nem csapná hátra a fülét, azt hinném, hallucinálok.

A tőpörödött férfi úgy nő ki a bolt árnyékából, mint egy gomba. Koszlott tréning-cucca idáig bűzlik, földbarna arcán a gyér szőr sem rejti el a sunyi vigyort.

– Pszt! – mondja megint. – Megijesztettek? Nem akartalak megijeszteni.

– Miért, ijednek látszom? – kérdezem legunottabb hangomon.

– A pacit se – húzódik még szélesebbre a fickó vigyora, amikor Báró felhorkan.

Azon gondolkodom, milyen képet vágna, ha elmondanám neki, hogy a „paci” egy régi világbeli hadúr reinkarnációja, méghozzá családunk, a Feleky-Angathok távoli rokonáé. Corvin Mátyásról mondják, hogy nem is volt olyan igazságos, mert keményen adóztatott. Nos, az én Báróm birtokain voltak adók, amelyeket mással nem is lehetett leróni, csak emberhússal, vérrel és sikolyokkal. Ezt is félálomból tudom. Szám száraz volt a fűtől, mozdulni sem tudtam, bámultam a hangulatlámpát, és a mennyezetten táncoló kék, zöld, rózsaszín árnyak között hirtelen megláttam Bárót – azt, aki egykor volt. Fényes, bogárfekete páncélban tornyosult egy fegyvertelen, darócruhás férfi fölé, kardját a magasba emelte, majd lesújtott. Az áldozat teste kettényílt, de nem keresztben, hanem hosszában, a gerinc mentén. Belei hirtelen azt sem tudták, milyen irányban omoljanak ki a testéből.

– Tudnál nekem segíteni? – teszi fel a fickó az örök kérdést.

– Sajnos nem – felelem.

– Oké – emeli fel két mocskos kezét, és hátralép.

Arrébb megy. Magamban fohászokodom, hogy húzzon el. Legjobban az zavar, hogy „sajnos”-t mondtam, miközben nem is sajnálom. Mindenkinek a maga felelősége, mire viszi az életben. Apu is mindig ezt mondja.

Legszívesebben Báró oldalába nyomnám a sarkam, de nem fogom megadni a fickónak ezt az örömet. Ha ide beszéltem meg Dénessel, itt fogok várni rá, ha közben megnyílik a föld, akkor is.

Lazán báméskodom. A nyereg magasából saroktól sarokig belátom az utcát. A házak előtt, az árokparton fura tányérszerűségek fehérlenek. Ott még egy hete is szivarfák álltak. Gyerekkoromban, ha erre jártam, mindig leszedtem egy hosszúkás, sötétbarna termést, a számba vettem, és azt játszottam, hogy apu Cohibáját szívom.

Ötöt számolok össze a tönkökből. Két helyen, ahol tövestől szedték ki a kiszáradt fákat, máris fahéjszínűre fakultak a földhányások.

Azt beszélük, a falu keleti végében nemrég dűnék jelentek meg, minden intézkedés ellenére egyre beljebb kúsznak a házak közé. A putrisabb részeken ez persze

nem újdonság, itt viszont szép, jómódú villák, ezüstös tujasorok, görög stílusú oszlopok közé hatolnak a homokdombok. A medencék türkiz vize néhány nap alatt sárrá válik.

A tréningruhas fickó fel-alá lófrál, de annyira sosem távolodik el, hogy ne halljam a motyogását.

– Ne oda cseppenj, te! – mondja a légkondi vizének, aminek hiába próbál aláállni. Talán van valami paralízise is. Kész fertőzésveszély.

Báró elunja magát, jobb mellső lábával dobbant. A lapockáján, a marján keresztül úgy ér el hozzám a mozdulat, mintha az én lábam lenne. Biztos a kentaurokat is ettől az érzéstől megihletve képzelték el. Ló és lovas egygé válása. A harci méneket minden kürtjelre megtanították, mert éles fülükkel akkor is meghallották az így kiadott utasítást a csatazajban, ha lovasuk esetleg nem. Múlova glást sajnos nem tanultam, de sokat olvastam róla. Az olyan iskolaugrások, mint a *capriole* vagy a *mezair* bizonyítják, hogy régen a ló maga is fegyver volt, a megfelelő pillanatban felugorva és mellső vagy hátsó lábával kirúgva gyilkosan tarolhatott a harc sűrűjében. Nem vagyok benne biztos, hogy minden esetben a lovas adta rá az utasítást.

Ma már nincs ilyesmi. Néha annyira vágyom abba a régi világba, hogy egészen hihetőnek tűnik a látomásom, miszerint én is éltem akkor, selyemben-bársonyban jártam, és az én Bárómat emberi alakjában is lovagoltam.

– Az időt megmondod? – kérdi a tréningruhas fickó.

– Nem – vágom rá. Közben vadul kattog az agyam, mikor néztem meg utoljára a telómat. Hogy vajon láthatta-e.

Basszus, szinte *remélem*, hogy látta! Hogy tudja: *akármikor* megnézhetem az időt, de neki nem mondom meg, mint ahogy pénzt sem adok neki, és ha nagyon akadékoskodik, még polgárőrt is hívok! Idefele jövet integettem is a Karcsinak. Ha ő van szolgálatban, akkor ez a tréningruhas féreg azt is megbánja, hogy egyáltalán rám nézett!

Lehetetlen megszokni a napégette utca valóságérítlenségét. Oké, évről évre melegebb van meg minden, de most úgy tűnik, mintha még a Föld forgása is megváltozott volna. Ilyen késő délután már legalább a házak árnyékának hosszabbnak kéne lennie, vagy...

A fickó olyan váratlanul mozdul felénk, hogy egy pillanatig fel sem fogom, mit kérdez:

– Megsimogathatom?

Bal csípőm sajkására ébrednek, hosszan lesugárzik a combomba. Fejem is lüktet, sziszegve nyitom ki a szemem. A porba köpnék, de nyálam olyan sűrű, hogy nem válik el a számtól, az államra kenődik.

Felülök, körülnézek. Már alkonyodik; a kerítések, az alacsony házfalak úgy vöröslenek, mintha égetett agyagból lennének. Egy órát fekhettem ájultan? Kettőt? Mobilomra nem számíthatok: szilánkosra tört alattam.

Sebaj, úgyis épp kinéztem egy sokkal menőbb modellt.

A vér alvadása biztosabban jelezné az idő múlását, már ha tudnám, mikor kezd ilyen szurokszerűen megfeketedni.

Csak azt tudom, hogy órákig bírnám nézni, ahogy a legyek nyüzsögnek rajta.

Mint a molylepkék és a szúnyogok a mennyezeten. A hangulatlámpa kék, zöld, rózsaszín fénye vonzotta be őket. Az is olyan fura éjszaka volt, amikor az ember fél-álmában tud meg dolgokat. Csak feküdtem, fűtől száraz szájjal, és bámultam, ahogy Báró foglyokkal edzette a *saját* lovait. Igazi reneszánsz ember volt, aki a lovak olyan, harcászatiilag kihasználatlan testrészeiben is meglátta a fantáziát, mint például a fogaik.

Úgy nyargaltak a parancsra futásnak eredő fogoly után, mint kopók a nyúl nyomában. Na persze nem vadászösztönből, a lovak nem húsevők. Báró az e célra kiválasztott méneket néhány, katonának öltözött emberrel folyton megzavartatta az üzekedésben. A lovak az így örökre beléjük vésődött baszdüh acsargásával érték utol a szintén beöltöztetett foglyot. Miközben marcangolták, úgy húzták fel a felső ajkukat az orrlyukaik elé, mint amikor kanca szagát érzik.

Ahogy így ábrándozom, lassacskán megelevenedik az utca. A hőség már kevésbé perzselő. Ki lehet merészkedni szomszédolni vagy kocsmába.

A pórok megállnak, sugdolóznak. Kattanás: valaki fotót lő rólam. Talán Lányi Norbert az, a firkász, fejben már fogalmazva, hogyan célozgasson piás-drogos züllésemre anélkül, hogy túl egyértelműen oldalt választana a falu hatalmi harcaiban. (Apu egyesek szerint már nem irányít olyan vaskézzel, mint régen.) De az is lehet, hogy Imre atya fotózott: szexuális téren igazi nonkonformista, egyáltalán nem zavarja, ha a véraláfutás kislúcomb helyett tinilányén kéklík, sőt talán még jobban is csípi.

Mozgás támad, az emberek utat nyitnak a megtermett Karcsinak. A polgárőr láncon vezeti lompos, porszürke kuvaszát.

– Itt meg mi az istennyila van? – nyúlik meg az arca. – Villó, mit ülsz itt ebben a... *mészárszékekben?*

– Láttad Bárót, merre futott? – kérdem, szomjúságtól és portól rekedten.

– Hozzál már neki egy kólát vagy valamit! – mordul Karcsi a mellette álló gizda alkoholistára. Az elsiet.

– A Feleky lánya – suttogja valaki.

– Most nincs audiencia, faszszopó – mondom, arra sem véve a fáradságot, hogy megnézzem, ki volt az.

Visszajön az alkesz a hideg kólával. Miközben ideadja, túl közel kerül Karcsi kutyájához. Az felhördül, foga fél centire csattan össze a fickó combartériájától.

– Ne, te! – rántja vissza a polgárőr hangos lánccsörgéssel a dögöt. – Szóval, Villó, mi történt itt?

Ráérősen kiiszom a kólát. Még soha, semmi nem esett ilyen jól. Böfögök.

Amikor felpillantok, Dénessel nézek farkasszemet. Kicsit távolabb áll, kantárszáron fogja az idegesen prüszkölő Palmyrát. Nem is annyira dühöt érzek, inkább csodálatot. Ezt a késést sosem überelhetem.

– Ismertük – mondja egy asszony oda nem illő, obszcén készségességgel. – Lajosnak hítták. Állítólag azért vót eddig megtúrve a faluba’, mer’ valami rokona vót az öreg Fe...

Többen is rámordulnak, hogy ne pofázzon hülyeségeket. Egyesek hangjában félelem, másokéban valódi felháborodás.

– Szóval mindig itt lófrá’t a bót körül – vágja ki magát az asszony. – Az istennek se hagyta békin az embert.

– Tőled is kéregetett, Villő? – fordul felém Karcsi.

Bólintok. Kicsit tényleg megnyugszom a jelenlététől. Na nem mintha szükségem lenne rá.

– Te láttad Bárót? – kiáltok oda Dénesnek.

– Kifelé vágatott a faluból – feleli a srác rekedten. – Utánamehetünk. Sőt talán utána is kéne...

– Miért is? – meredek rá.

Dénes segélykérően pillant Karcsira.

– Ne őrá nézz – reccsenek rá –, nem sintér!

– Persze, hogy kimegyünk érte – mondja Karcsi, de nem Dénesnek, hanem nekem –, holnap már újra lovagolhatod. Zoli most hazavisz, de én a helyedben megnézném magam a Pongrácz dokival.

Kábán bólintok, és belekarolok az időközben odaérő másik polgárőrbe. Még sosem láttam. Csípős izzadságszaga megnyugtat. Majdnem olyan, mint Báróé. Legszívesebben felvinném a szobámba, hogy a hangulatlámpa kék, zöld, rózsaszín fényében kúrjon meg. Még soha, senkit nem találtam, aki méltó lett volna rá. Most már tudom, hogy Dénes sem az.

Ahogy Zoli felkísér az útra, ügyel rá, nehogy félrerúgja a tréningruhás fickó leszakított fejét.